

su güncesi
fatma çolak

SIIRI

geldiğimde sen yoktun, astım nar ağacına
bir şilir kadar ürkek âhım yollar aştı mı?

daldan düşen sonbahar kuştan kalan rûzigâr
'bir ayrılık bir ölüm' kalbine yanaştı mı?

ISBN 978-605-114-193-0

9 786051 141930

timas.com.tr

SU GÜNCESİ

Fatma Çolak

TİMAŞ YAYINLARI / 2268
Çağdaş Türk Şiiri Dizisi 13

YAYIN YÖNETMENİ
Emine Eroğlu

EDİTÖR
Ayşe Tuba Ayman

KAPAK İLLÜSTRASYONU
Cem Kızıltuğ

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

1. BASKI
Nisan 2010, İstanbul

ISBN
978-605-114-193-0

TİMAŞ YAYINLARI
Alayköşkü Caddesi, No:11, Cağaloğlu, İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24 Faks: (0212) 512 40 00
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

cimas.com.tr
cimas@cimas.com.tr

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE ÇİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

SU GÜNCEİ

Fatma Çolak

FATMA ÇOLAK

1977, Sakarya doğumlu. ODTÜ'de biyoloji öğrenimi gördü. Şiirleri Ay Vakti, Dergâh, Kırklar, Yolcu ve Vuslat dergilerinde yayınlandı. Daha ziyade Shakespeare çevirileri üzerine yoğunlaşmıştır. Çevirileri: Kısık Lear, Venedik Taciri, Dorian Gray'in Portresi, Othello, Bir Yaz Gecesi Rüyası, Genetik Mühendisliği ve İnsan Doğasının Sonu.

Yayımlanmış eserleri:

Fe Şiirleri - Ay Vakti Kitap

İÇİNDEKİLER

med	9
veremden ölen bir şair neden ölür?.....	11
dünya aldanışlar günü	13
büyübozan	15
elvedasız kuşların râvisi.....	17
hüzün sondan eklemeli bir dildir	20
babaevi	22
kar	25
sahile vuran şiir	30
yağmur sıkıntısı.....	33
hastane	36
gülümseyişler trajedisi.....	39
bir ayrılık bir ölüm.....	41
kabil'in işaretleri	44
olmayana ergi	46
her şey söylenir hiçbir şey söylenmez	50
 cezir	55
zakkum ve tûbâ	57
rüzgâr bekleyen rüzgârgülü	59
nisyan defteri	63
macbeht'in kaderi leylâ'ya	65
hacamat	67
ahraz	69
"tarla kuşunun defne dalına konup şakıdığı son salı"	71
yağmurbasan.....	74
iki denizin birleştiği yer.....	76
bundan böyle antigone	79

İste peykânın gönül hecrinde şevkim sâkin et
Susuzum bir kez bu sahrâda benim'çün ara su

med

veremden ölen bir şair neden ölür?

gide gele yoruldum bu müstesna sokaktan
kahrın elleri sanki güneşi siperliyor
soruyorum nedir bu: soldan sağa yalnızlık
bir taş başın kaldırıp kalbini gösteriyor

bir sen gitmişsin sanki herkesler burda kalmış
ağız birliği etmiş gülmemeye her bi' kuş
öksürüp durmuş hayat, kan sızmış mendilinden
çiçeksiz bir avluda sözlerinden soyunmuş

günlerin rahlesinde gül dokuyan bir adam
tezgâhındaki şarkı gül kokusundan kadîm
ne ki hatra gelmiyor, evvelâ oydu anan
son bileti yağmura kesilmiş sessiz film

belki de nisan'dayız aylardansa kuşkonmaz
silah sesleri duydum, gül inledi namluda
yumunca gözlerini yol iz bilmez şiirim
hercaî bir gecenin ne yanından tutula

ele güne pervasız ince saz, ince dertli
öpülmemiş saçları uzuyor hep geceden
nerede görülmüştür huysuzlanan bir ölü
tabutunun eğri çakılmış çivisinden.

dünya aldanışlar günü

yanlış bilgi vermişler, yakında panayır yok
trapezler, cambazlar, yıldız dolu salıncak
buradan gidilirse bir karlı dağ kim bilir
belki bir kucak odun şimdilik ısıtacak

birazdan perde kalkar, kostümler kapışılır
sürgün bir antigone mirî malım dededen
tarih umursamazken sırma kuşlar kaçışır
elbet tetiğe çöker münafık urba giyen

çiğ bir ışık altında kelimeler tarumar
sükûttan miğfer döktüm velâkin çok sonradan
romanda mı okudum söze nikâhı düşen
bir sabah sallanırmış ıslak incir dalından

tahmin eder miydiniz ölüm çıkagelecek
bir dağ maralı gibi, değil gül sıçratarak
sokaklar da eskiyor bir karanlık kalıyor
sonra herkes saplıyor saçına kanlı tarak

sevda ki kalbi tutar en ince eleğinden
geçirir dişlerini, boyuna tırnak izi
iki nokta yetmiyor bir hayat çizgisine
bundandır çoğaltırız aldanmış tenimizi

çadırlar delik deşik, otağ kurmak beyhude
giderayak ateşte biraz kül unutulur
herkeslerin ağzında helmelenmiş bir dövme
malûndur hikâyesi, söylenmese de olur.

büyübozan

kullanışlı değil hiç ağlamanın böylesi
bir çardak yapar gibi eylül'e ham ipekten
uzanıp bir sadaktan geceyi çeker gibi
ağlamak ille mağrur ille mağlup ölümden

evet, yakması külfet çekmecede şiirler
sudan ucuz bir hüznün sararmış vesikası
her şair bir defacık dehre kanarmış meğer
yutulmamış bir ağı demek aşktan başkası

eyvah ki çağırılmışım gülden gayrı her şeyi
bir yanımda ağlamak, bir yanımda hurufat
raks ediyor masada yanmış kibrit çöpleri
bende paydos ediyor ölünmemiş her hayat

geri geldim kimse yok, ne yelkenli ne ada
hacdan dönüyor değil şehre çöken bulutlar
ne ismini çağırdım ne avuttum bağırmda
öptü beni yine de kocamış bir intihar

kalbine koşsam şimdi kaderime varırım
rivayettir ardımda yağmurun ayak izi
unuturum sanırsan yanıldın unutturum
diyemem ıslanmış ürpertiş gidişini.

elvedasız kuşların râvisi

denizin adağısın köpükten bir çift kanat
tahammül koşusudur saatlerin vurduğu
bir rüyanın gezgini, düşürülmüş payitaht
mücellâ aynalarda gaip bir yaz yağmuru

gümüş ırnaklar aksın biz sustukça dünyaya
örsün kızılağaçlar gecelerden bir mintan
yüzün ki sarı sıcak yüzüm kan ve süreyya
gırnedikçe hizaya önümüz yine nisan

kırbaçlanmış kaç şiir diriliyor yağmurda
yağmurda, bir anıyı masal kılan küheylan
mürai akşamlardan terhis olup sonunda
şiiirlere soruyor: ölünür mü an be an?

ölünür mü an be an gürbüz ise avazı
güle âh düşürmeden derilmiş sayfaların
kırık bir asadan mı ahenksiz çalan sazı
kalbin kahra uzanan arka sokaklarının

bunca sözcük ve niza bunca günün cebine
izin sürüp fırakın koymaya ne lüzum var
madem yazgı bir mabet gül diktik alemine
ayrılığın takati kavuşuncaya kadar.

hüzün sondan eklemeli bir dildir

sanırım ağlamıştın yola uğurlamadan
sanırım santurların ölümünden evveldi
su dökülürmüş gibi yamalı bir kırbadan
yedi hazan geçti tam, kalbin geri gelmedi

ağaçlara ve ipek mendillere bakarak
Ya Hu derdin, bu dünya şivekârdan işveli
doğuya gülümserdin denizden uzanarak
tütsülerdi sabahı hüsnü aşkın meseli

bir hüzzam büyütüyor hançerendeki sesin
eski minyatürlerde uyuklayan bir peri
ışığına sarınıp uzak bedestenlerin
gölgede koymuş neden yağmuru ve gülleri

şimdi mevsim erguvan bir sehpa hazırlıyor
bilinmez santurların göç ettiği şehráyin
yedi başlı korkuyu bak nasıl korkutuyor
her rüyanın başını çeken kanlı bir hain

kalbinin gurbetinde yoldaşın say gülleri
o şuh ezgi ola ki döner gelir yeniden
öpmemiştin halbuki bulutun gözlerini
hicran getirdi yağmur daha şafak sökmeden.

babaevi

ben gölgemi soydumdu karanlığa değmeden
kaf dağı'na tam bilet aynalardan geçtiydim
maarif bilmez bir kuş sırça kelim üstünden
süzülünce bildim ki çocukluktu soy ismim

penceremden bakınca incili atlaslara
raks ederdi şiirin haşmetli büyücüsü
annem yağmur koyardı her akşam soframıza
devrilmiş bir tarihi babamın üzüntüsü

asma dalları buldum harman türkülerini
yeryüzü kitabından tefeül açtığımda
yalanlardı ayrılığın ölümüne ettiğini
avludaki gülleri koyup gitmeyen seda

kanım pıhtılaşıyor her yaz Allah bilir ya
çekiliyor sularım ah nasıl bilinmeze
çiçekli entarimi uçurdu dönmez yola
çünkü yıllar diz çöktü gözlerimin önünde

bir kardeş bakışını denkliyorum her sefer
taşradan istanbul'a götürürken kalbimi
gülümseyen yüzünde görülmedik bir mahşer
babaevim saklıyor ayrılık hediyesi.

kar

kar yağıyor gecedən
dağıtıp perçemini
şehir boyna susuyor
duyulmuyor can havli

kar yağıyor gecedən
parmak uçları sıcak
öpölünce ağlıyor
ayrılığı anarak

kar yağıyor geceden
bir derviş edasıyla
dönüyor vecd içinde
göğün itirafıyla

kar yağıyor geceden
ağaçların haşyeti
dallarında asılı
süzgün bir mavi peri

kar yağıyor gecedən
tanığı gaip bir kuş
karda yüzün bırakmış
çocukluğuna uçmuş

kar yağıyor gecedən
melâle satırbaşı
doğmamış çocukların
büyür hıçkırıkları

kar yağıyor geceden
aralanır kapılar
müntehir burdan geçer
yayan kalır intihar

kar yağıyor geceden
cinnet susmuş bir rüzgâr
sırtını ele verir
kar içinde yanan kar

kar yağıyor geceden
ahdi yürekte tutar
kardan iffetli değil
peçelenmiş aynalar

kar yağıyor geceden
rüyâsız uyur keder
her ölen kışın ölür
karla gelir ölümler

kar yağıyor geceden
aşkın duyulur sesi:
iki kalbin arası
bir kader mesafesi.

sahile vuran şiir

yükünü attığın yer kalbinden çok uzakta
çok uzakta dalgaların sürüklediği deniz
ağzı bir kuş lekesi, göğsü kurumuş kilden
ilk yemini hayatın gömülüyor kefensiz

çok uzakta dalgaların sürüklediği deniz
gemiciler palamarı açıkta çözüyorlar
biliyorlar uzundur yaşlı suların sesi
kesik şarkılarını affetmez asla rüzgâr

gemiciler palamarı açıkta çözüyorlar
çünkü elleri bağlar gülden ağır bir korku
biri varmadan daha ölür bir ötekisi
hiçbir kuş söyleyemez hanidir yolun sonu

çünkü elleri bağlar gülden ağır bir korku
gül ağrısı sırtından kayar bir pıçak gibi
kan oluğu yekpare kelimedenden oyulmuş
şubat'tır, saplayacak, kaçırına gözlerini

göl ağrısı sırtından kayar bir pıçak gibi
maviyle adı çıkmış güzelliğın uzakta
bir nâr, yana yakıla, hem yanıp hem yakacak
ahit vermiş bekliyor kaderin bordasında.

yağmur sıkıntısı

“Kim meseleyi daha iyi anlamışsa onun beazi daha sandır”

Mevlâna

bir rüya ağacının dallarından koparak
sorumu hazırladım ölümün çardağında
ünleme dönüşmeden ve sararmadan yaprak
kurutulmuş günlerin defteri arasında

hüsn ve aşk iki belik dökülür de omzumdan
kıl çadırım dürerim nidasıyla hiçliğin
gözlerimin sesine makam bulur erguvan
takınır kervankıran incisini kaderin

okudum düşe kalka devşirme aynaları
bir mumdu cellâtların gecede üflediği
kestiler tutup tutup omzumdaki saçları
uzun bir yağmur bildi denizden geldiğimi

ben bir siren değilim bir siren değilim ben
denize düşmüş isem mavidedir vebali
suda kaç yıldız işli kaç ölüm meftun
bilirim de çekemem şiirlerden elimi

sorumu hazırladım bir tütsü yakar gibi
güvercin ve örümcek, bir mağara tenhası
tükürüp kapısına şehrin döndüler geri
yaktım sorularımı benzim cinnet sarısı.

hastane

“Bir devasız derde düřtüm âh ki Lokman bîhaber”

Niyâzî-i Mısırî

müzmin bir peşrev ile sürüyerek geceyi
muzdarip yaylı tambur çalıyor ağır aksak
ölgün kara yıldızlar çekiyor perdeleri
hastane duvarına fesleğen çizmek yasak

odalarda tedirgin karanlığın ecesi
bir yanında kanıyla berkitilmiş tababet
uçurumlara sarkmış incecikten nefesi
ürperir: beyhude mi böyle şifaya niyet

içinde zerre uyku satılmayan geceler
zerk ediyor damara gözyaşından bir lahit
kâlû belâdan beri hazırlanıyor mahşer
ruhun feveranında bir elma bir de ahit

gölün ağrısı diken şifası ebediyet
bulunmaz dilden özge ince dert, hamûş serçe
nihan olunca âlem, dile gelince haşyet
şiiirlerden ötesi kalem kıran şirpençe

ömür dükkânı heyhat, son müşteri Azrail
med cezir ortasında gülüşü ayartıcı
dileyene kor ve kül, dileyene kan ve kil
ne ararsan bulunur derde devadan gayrı.

gölümseyişler trajedisi

bir kez doğuya baktım güz sarkınca camlardan
taşlara kuş atınca teknil kara kitaplar
münzevi bir ses oldu çocukken çekildiğim
gözlerimi üpüran gösteren fotoğraflar

şehre kurban şehre sunak yağmurun bekâreti
ayartsa rüyaları güz güle uyanır mı?
çıkıverse çocukluğun sırlı bahçelerinden
terlememiş atların öpsem boyunlarını

gömütlüğüme buyrun kalbimden geçiliyor
görün aşk en sessizi gözyaşı dökenlerin
iç çekmeler, hıçkırıklar kesilince biliyor
bir kırlangıç, anlamaktır külfeti güzelliğin.

bir aylık bir ölüm

dal yaprağın döktü mü kuş kanadın açtı mı
bir sonbahar bir rüzgâr kalbine yanaştı mı?

ben baktım aynalara ardımda su güncesi
köpükten kelimeler rüyana bulaştı mı?

kıblegâh oldu cana yaktığın defterlerin
cavidân-ı aşkımın hatırâtı kaldı mı?

mayıs tam geçecekken takıldı saçlarına
yazı uman yolcuya bir muştun ulaştı mı?

sendin o öpüveren yağmuru yanağından
sızlayan şehirlerde masal çiçek açtı mı?

demek aşk sokulmuyor terlememiş alına
ağladım ki güleyim, dilrûbâ inandı mı?

yüzün ki gül sillesi, tokatlanmış kaderim
münteher akşamlarda kanımla boyandı mı?

geldiğimde sen yoktun, astım nar ağacına
bir şiir kadar ürkek âhım yollar aştı mı?

daldan düşen sonbahar kuştan kalan rûzigâr
'bir ayrılık bir ölüm' kalbine yanaştı mı?

kabil'in işareti

kabaran suya baktık: yalnızlıktan himmetli
bir çocuk sökmüş meğer bulutun çilesini
yıkıldı asma köprü, gök cibinlikten yere
sekeratta bir mısra şarlayıp düşüverdi
kabaran suya baktık: yağmurun vasiyeti.

gecenin arzuhali âh nakışlı sürgünlük
can çekişen ölümler saçına takıverdi
ağlamak bir ülkedir bayrağı demir kırbaç
kırılır gölgesinde şiirin yüzük taşı
kabaran suya baktık: bir ihanet cümlesi.

gelmedi büyüyen ayın yaz bahçelerinden sesi
açtı yalnız bir kadın yıpranmış güncesini:
dağların aynasına aşk vurmazsa ömürsüz
ve kalbini kat etmeyen kuşa uçmuş denmezdi
kabaran suya baktık: yolculuk terekesi.

tabiri var kime sorulmadıysa tüyâ
dedim insan kendini gömerken acele etmemeli
şarap testiye ağlar, ateş küle sımaşır
çünkü yüzler yüzleri çağırır sesler sesleri
kabaran suya baktık: bir ömrün hikâyesi.

olmayana ergi

mum söndü, ne çok gece bu
bu ne çok sabırsız bıçak, tenime
değmeden yağmurla karışarak
yontar gidenin dolmayacak yerinde
harflerinde kader yazan kitabe

harflerinde kader yazan kitabe
ve bir söğüt dalında uçurduğum salıncak
bir olup kuyulara bakar bakar da
göremez bahtını nuru siyahta
göremez hiçbir rûya avcundan sıcak

göremez hiçbir rüya avcundan sıcak
hüznün nüfusuna kayıtlı ruhum
dağlara sonsuz uzun bir isim gerek
ki çıkarken okşasın yalnızlığını
rüzgâr, yüzünü aşka benzeterek

rüzgâr, yüzünü aşka benzeterek
sesleniyor duymalısın: pusuda ateş
iflah olmaz vurmadan kirpiklerimi
salacak yakasından çaldığım kuşlar
bir eski umudun ilk dizesi mi

bir eski umudun ilk dizesi mi
o hüznün kırılgı gövdene sünnelenmiş
bilsem neden siyah giyer maziden el sallayan
sen diye bildikleri, âh, serpintisi güneşin:
siyahın dehlizinde saçından damlayan kan

siyahın dehlizinde saçından damlayan kan
olur ya gözlerimde تنها bir saçak bulur
cürmümüz deniz kokar ferah ol, çünkü aşkı
ele vermez âdemi yere indiren tanrı
âdem aşkı bir sahafın aynasında soldurur

âdem aşkı bir sahafın aynasında soldurur
sisleniyor bunun'çün uzak gülgün bahçeler
gel, kalbimde çoğalan sûretinden bîhaber
öptüğün beyazlığı kara dünyadan sakın
mum sönerse ansızın ölür bütün şairler.

her şey söylenir hiçbir şey söylenmez

her şeyi hatırlıyorum, bir ney gibi
eylül'ün boynuna dolanıp ağlayınca
sesi uçurumboğan sesi yağmur çalığı
yüzlerce kuş havalanmıştı birden
otuz gül düşürmüşlerdi sonsuza

mühürlenmiş iki bilet büyük kapıya
birisi sus payı tek celselik hayatın
yolcu unutsa yol hatırlar elbet:
nasıl bir mızrak boyu yanaşmaktadır
sûzan bir rüzgârla ihanet

derkenarı kalbimin loş tapınaklar
hafızamın sarnıçlarından buhur sızar
parmak uçlarımdan gireli alınyazıma
lâl kesildim şiirin macerasından
büyüdüm mezarımı kazacak kadar

teşbihi yok yalnızız ve akşama ulanır
siyah simsiyah harfler beyaz bembeyaz ağır
kırık bardaklar kalır sonra içilmemiş sular
her şey söylenir hiçbir şey söylenmez
bilinir: kelimeler failini saklar.

Saçma ey göz eşkden gönlümdeki odlare su
Kim bu denli dutuşan odlare kılmaz çâre su

cezir

zakkum ve tûbâ

“Gam defterinin tamamı yok mu”

Şeyh Galip

ne vakit dönsem çehremi tövbekâr
aynalarına şi’r-i kadîmin ve hicranına bir gülün
uçuşur erguvan yapraklarına emsal
dağınık saçları Kays’ın
derken hayâl-i muhal

ben ki batıya bakan pencerelerin camgüzeli
bir çini maviliğinde rûzigâr durulduktan çok sonra
minyatür atlar şakaklarından vurulduktan çok sonra
âharsız varaklarda evvelâ adımı kutsarken
ve gamze medet eylemiyor diye sızlarken mısraıma
cihangir bir divânın sorgucundaki son yakut gibi
buldum da Galip Dede'yi
aşkın ezeli bahçesinde sühan, dilime
bir tambur nağmesi ilâştiriverdi
bağrı yanık bir lâle.

rüzgâr bekleyen rüzgârgülü

çok belli, bir şair geçmiş buradan
çünkü geniş bir ağız gibi açılmış toprak
aynıkotları gülümsemiş
sessizliğini kovmak için ruhunun
daldırmış göğsüne yere düşen mısraları
ölmeden önce mor damarlı bir yaprak.

bir şair iki kişidir, öyle mi?
iki kişi elverip bir aşkı boğazlar, öyle mi?
öyleyse yürüyüp giden şiir
hayat kalbini yokladığı vakit
tam ossaat nefesi tıkandığında
dağın ardına bakacak:
dağın ardında dağ
dağ dağın ardında
ihtimal ağlayacak.

kim geçmiş buradan, bir şair mi?
bir su kuşu mu, minesi dökülmüř bir sabah mı?
şehre yaklařınca giyecek potinlerini
yol verecek omzundaki buluta
Çünkü bundan sonrası ie iřler cerahat.
söylemiř miydim, şair şehre varınca
kravatı gözlerinden anlamlı unutkanlar ordusu
ve yüksek keler üstünde alçalan kalabalık
kitapları araladı, defterlere dokundu:
şair diye biri yoktu.

yollarımız ayrılıyor, ey teslimiyet kırmızısı
ey pişmanlık sarısı, ey yokluk beyazı
sancıyor dünyanın şiirden ve şarkıdan boşalan yerleri
burada ölmem ben
burada: simsiyah bir mavi.

nisyan defteri

yağmurun kuşu tuttuğu var ara sıra
kuşun sarsılarak bir rüyadan geçtiği
yaka paça edildiği var gülibrişimlerin
kuşun sarsılarak geçtiği rüyada.

iyi ki sormadı adımızı dünya
mahcup olurdu ellerimiz taş kesileli
bir kez buyur etmediği için sofralarına
bilmezsın gülibrişim: çok acıtır, pek çok
acıtır bir kitap cildinden esen çöl rüzgârı
bir kesik bilek, kapılar kapandığında
kar kuyularında donmuş sesimiz
hiçbir ırmaktan şarkı çekmemiş o gün bu gündür
kin tutmamış ardından su dökmeyen kim varsa
âh, sustukça daha beter yolcuyuz
de gülibrişim: unutmusuz.

her köşe başında kan soluklanır, bilmez
atası bir tas nar şerbetidir oysa
ay iner şehrin ortasına yekpare
kırılır hilâle döner ezgin harfleri
ve emaneti gülibrişimin:
bir kuş yüreği, iki dal şiir
unutmuşuz öpülmeyeli.

nedir sebepsiz ihtilâli ölü sözlerin
nedir o, düştüğü yerden kalka:
kıyısız bir muhayyerkürdî
ve rüzgârlı bir akşam yaslanmış cama.

macbeht'in kaderi leylâ'ya

koşarak çıkılır bütün kitaplardan
koşarak çıktım.
dudak dudağa vermişti kalbimle ilkyaz
ve evler kundaklıyorlardı geceyi
evlerden çıktım.

evvel zaman içinde
mektuplara tarih atmayan kadınlar
ahir zaman içinde
çalıntı bir aynadan baktılar, dalgın
bir ihanet cümlesinde
sessizliği ilk bozan elleri oluyordu
her yüzünden ölüm okunuyordu cünüp kaldırımların

işte dişleriyle bulutları ufalıyorlar
ey tahammül gel bul beni!
güneşi çiğniyorlar topuklarıyla
ey tahammül gel bul beni!
ben ki yalnızlığı nasıl severdim
büyük acılara açardı çiçeklerini
bir gün ağladım sonra bir gece
dudak dudağayken şiirle hüzün
anladım terk etmeliydim bana en çok benzeyeni:
şiirden çıktım.

zamanın biriydi
Macbeht çöle vardı, Leylâ kanla yundu elini.

hacamat

“Kaybeden kazanacaktır”

Hz. İsa

biraz daha yürüsen görecektin
şehrin eteğinde bir dağ kuşunun
vitrinlere çarpa çarpa can verdiğini
herkes gitmediğine vurgun
yani her şey akmadığına sıla
ikinci bir hayat başlayacaktı içinde
yorgun oyuncular daha da yorgun replikleriyle
sıvışıp gideceklerdi sahne ardına
ikinci ve sahici bir yalana gömülecektin
hayat çizgisini verev kesen bir aşk yağmuru
yağacaktı İstanbul’a biraz daha yürüseydin.

eylül'e vardın mı korkma tehlikesinin
çömelir kantaşı bulutlar ve hatırlatır:
sahnede kesilen şarkı yüzüne tiryaki
dayak yerken caddelerde kötürüm bir rüzgâr
değmez demiş bir derviş, yol/da teselli
değmez diye tekrarlamış sessizlik
-hannanisi gökmavi-

duysa bunu
yedilere
kırklara
aşklara
karışır mıydı dağ kuşu
-karıştırdı-
anlardın yürüseydin.

üşüyor caddeler, daha da üşür
evvel ölüm, ahir kalbin.

ahraz

yağmurun içinden geçiyorduk hani
günbatımı sessizce uç veriyordu
ben karanlıktan ürkmeyerek başlattım
uzun uzun susmaların hikayesini
çünkü her defasında
limanda çürümeye terkedilmiş gemiler olurdu gözlerinde
yahut sapına küskün iki karanfil öpüldükçe rengi atan
iki firuze taşı dururdu yüzünün arka siperlerinde
otururduk bir taşım yürek kabarmasıyla
ne hali varsa görsün diyerekten tozlu alınları bulvarlarını
duyardık parklardan eylül taşardı
parklardan hüznün o kırılğan coğrafyası
aynı masa üstünde birbirine değmeyen iki el
böyle böyle öğrendik yatağından kuşkulanan ırmağı

meğer sokulgan bir bıçak dinelirmiş
savrukça gizlendiğimiz takvim aralıklarında
oysa ilkel bir yüreğim var demiştim sana
saten örtülerin zarif kıvrımlarını okşamaktansa
yırtmayı tercih ederim onları, yırtıp
yaralı bir mahkuma sargı bezi yapmayı mesela
anamın beyaz yaşmağında billurlaşan cefanın hükmü
hükümsüz bıraktı çünkü çoktan gençlik kaygılarımı
yol aldım toprak adımlarımı bağına bastı
kına yaktım avucuma kendi kanımdan

susmaya yazgılısın artık, ruhumda eski bir kırbaç izi
yollar her zaman denize varmıyor, hatırla!

"tarla kuşunun defne dalına konup şakıdığı son salı"*

uzun, eski, soğuk bir gece
çok uzun, çok eski, çok soğuk bir gece
toplandı bölük pörçük ne varsa, dağıldı
bir kadının rüzgâr tuttu yeminlerini, bıraktı
sırtını yokuşların ilmine veren bir adam
kınından sıyrılmış dudaklarıyla
hiç durmadan öperek bir sardunyayı
öç almayı kurdu hayattan
oysa kan dağlardı yüreğini sardunyanın, kanadı
hiç sormamıştı çünkü her intikam saatinde göğe bakan
sır vermez yokuşların ser verir yolcularını

* Hamiş: Başlık 'Yüzyıllık Yalnızlık'tan.

gitmeli dedi adam kadına
bağrına basarak uzun, eski ve soğuk bir geceyi
bir roman okudum dersin, kötü sonla biter hani bazıları
bazılarının sonu yoktur hatta
bir bulut yetse de rüyâlarına ayrılıklar yetmediğinde
şehrin sahaflarına gemiler demir atsa da
bir romandır, sessiz biten, çoğumuzun hayatı

değil balkonlarda mahpus bakışların dağlara ağması
çözük saçların korusu yekpare yalnızlıktan
ve terli bir rençperi boğan susuzluk
romanın okunmayacak yarısı

bak, bizim bir gecemiz var heba etmek olmaz
uzun, eski, soğuk demiştım, ıssız ve yorgundu ayrıca
taşra istasyonunda bir ağaç gibidir yorgunluğu
uyumuş bir aynaya bakar gibi ıssız
gecemiz var, cüretinle cesedim arasında
elveda.

yağmurhasan

Anlatırım sandım anlatamadım
kaç sonbahar geçtiğini sokağımdan
bir teselli cümlesine tutunup, mesela:
gidiyorum seni alarak, sen kal burada
bırakma uzattığım bu şiiri görünmeden
ben sokağın başında.

Yağdınıyor gürlemeyen bulutlar sabahları
kan soyundan bir şiiri ve akşam
iz bırakmıyor camlarda. Çünkü sessiz
ve lekesiz ağlar yağmur
değince saçlarını hatırlayan kızlar.
kanaviçe kuş ölüleri yalnızlığa bir ayraç
gibi açık unutulmuş bir kitap, kim okusa,
donuyor nar çiçekleri ecel şarkısında zaman
ayrılığın mazereti bir kucak deniz
çatlatıyor kubbeleri her yağmur yağdığında
kahroluyor ellerim
kahroluyor Siddartha.

iki denizin birleştii yer

iki deniz: iki can
iki mestane cinnet, konuşur gibi susan
fecd vakti damlar gibi
bir kitaba iki damla kan

bir kapı çarpar uzakta
yağmuru bekler kadınlar
bir kapı çarpar uzakta
hatırlar biri
katillerin büyüttüğü
kalbini

bir ürperişle birden
ateşi çıkar dünyanın
sinema kapıları karabasan
mavinin gafilleri
bekler bir ayın telâşıyla
bekler orada görmek için
iki denizin birleştiği yeri

iki deniz: iki acı türkü
yıllar evvel akmış şehrin üstünden
şimdi sema saklar elleriyle yüzünü
her anımsadığında
yaklaşan kıyamet gününü

bir kapı çarpar uzakta
yağmuru bekler kadımlar
bir kapı çarpar uzakta
ummana bırakır biri
katillerin büyüttüğü
kalbini.

bundan böyle antiqone

dağa koştum çırpınan bir bulutun peşinden
dedim sırası değil kelime bilemenin
yüzüme çarparaktan köpürüyor nasılsa
ata yadigârı bir atın üstünde sürgit
dağılan ve sonra yeniden birleşen şarkısıyla
dünya

sırası değil elma soyarken elmadan gayrı
düşünmek: what is the matrix?
yahut kim serer döşegini kapitalizm yorulduğunda?
mineleniyor nakşı âh o derin güllerin
ve çok eskiden öğrendiğı bir ısığı çalarken
söğütler yaslanıyor rüyaya
bense ne çok yanılmışım duvar diplerinde oturup
kurşun ve namludan bir şiirin
yolunu sormakla

dağa koşuyorum ruhum hıçkırıklara gömülü
belki bir çocuk düşer ardıma, olur a!